HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

18 decembrie 2007 *

În cauza C-135/06 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 10 martie 2006,

Roderich Weißenfels, funcționar al Parlamentului European, cu domiciliul în Bereldange (Luxemburg), reprezentat de G. Maximini, Rechtsanwalt,

recurent,

cealaltă parte în proces fiind:

Parlamentul European, reprezentat de doamnele L. G. Knudsen și M. Ecker, precum și de domnul U. Rösslein, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârât în primă instanță,

* Limba de procedură: germana.

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul C. W. A. Timmermans, președinte de cameră, domnii L. Bay Larsen, K. Schiemann, P. Kūris și J.-C. Bonichot (raportor), judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 20 septembrie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, domnul Weißenfels solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 25 ianuarie 2006 în cauza Weißenfels/Parlamentul European (T-33/04, Rec., p. FP-I-A-2-1, II-A-2-1, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care s-a respins cererea având ca obiect anularea mai multor decizii ale Parlamentului European de deducere, în temeiul articolului 67 alineatul (2) din Statutul funcționarilor Comunităților Europene (denumit în continuare „statutul”), a alocației speciale pentru persoanele cu handicap grav plătite în conformitate cu normele de drept luxemburghez (denumită în continuare „alocația luxemburgheză”) din alocația dublă pentru creșterea copilului acordată recurentului

în temeiul articolului 67 alineatul (3) din statut (denumită în continuare „alocația prevăzută de statut”).

2 Recurentul solicită deopotrivă Curții anularea deciziilor în cauză ale Parlamentului European emise la 26 iunie 2003 și la 28 aprilie 2004, precum și a deciziei implicite de respingere a cererii sale din 4 iunie 2003 și obligarea Parlamentului European la repararea prejudiciului pe care consideră că l-a suferit ca urmare a reținerii unei părți din alocația prevăzută de statut. În subsidiar, recurentul solicită obligarea Parlamentului European în acest sens la plata dobânzilor calculate la nivelul ratei legale.

3 În sfârșit, recurentul solicită Curții obligarea Parlamentului European la plata cheltuielilor de judecată efectuate în fața celor două instanțe.

Cadrul juridic

4 La punctele 1-4 din hotărârea atacată, Tribunalul a descris cadrul juridic astfel:

„1 Articolul 62 al treilea paragraf din [statut], în versiunea sa aplicabilă prezentei spețe […], prevede că remunerația funcționarilor cuprinde, printre altele, alocațiile familiale.

2 În temeiul articolului 67 alineatul (1) litera (b) din statut, alocațiile familiale cuprind, printre altele, alocația pentru creșterea copilului.

3 Articolul 67 din statut prevede la alineatele (2) și (3):

«(2) Funcționarii care beneficiază de alocațiile familiale […] sunt obligați să declare alocațiile de aceeași natură care le sunt plătite din alte surse; acestea din urmă se deduc din alocațiile plătite în temeiul [statutului] […]

(3) Alocația pentru creșterea copilului poate fi dublată printr-o decizie specială și motivată a autorității împuternicite să facă numiri luată pe baza documentelor medicale care atestă un handicap fizic sau mental al copilului în cauză care necesită cheltuieli ridicate din partea funcționarului.»

4 Articolele 1-5 din Legea luxemburgheză privind instituirea unei alocații speciale pentru persoanele cu handicap din 16 aprilie 1979, abrogată prin Legea privind introducerea unei asigurări pentru dependență din 19 iunie 1988, care însă rămâne aplicabilă în prezenta cauză în conformitate cu prevederile tranzitorii ale acestei din urmă legi menționate (denumită în continuare «Legea luxemburgheză din 16 aprilie 1979»), au următorul cuprins:

«Art. 1. Beneficiază de avantajele instituite prin prezenta lege orice persoană cu handicap grav care are domiciliul în Marele Ducat al Luxemburgului și care a avut reședința în cadrul acestuia de cel puțin zece ani.

Același drept se acordă copiilor cu handicap cu începere de la vârsta de trei ani […]

Art. 2. În sensul prezentei legi, se consideră persoană cu handicap grav orice persoană cu una sau cu mai multe abilități fizice sau mentale diminuate astfel încât […] nu își poate asigura propria subzistență fără asistență sau îngrijire permanentă din partea unei terțe persoane.

[…]

Art. 3. Orice persoană cu handicap grav […] are dreptul […] la o alocație specială […]

Art. 4. Alocația […] se suspendă […] până la concurența cuantumului unei prestații de aceeași natură percepute în străinătate.

Art. 5. Alocația […] este scutită de impozite și de contribuții la asigurările sociale […]».”

Situația de fapt

5 Istoricul cauzei poate fi rezumat, pornind de la hotărârea atacată, după cum urmează.

6 Recurentul, funcționar de gradul A*12 (fostul grad A 4), și-a început raporturile de muncă în cadrul Parlamentului European, în Luxemburg, la 1 aprilie 1982. Primul fiu al recurentului s-a născut la 31 ianuarie 1982. Acesta suferă din prima copilărie de un handicap grav.

7 Alocația pentru creșterea copilului prevăzută la articolul 67 alineatul (1) litera (b) din statut a fost acordată recurentului de la data angajării în muncă în cadrul Parlamentului European. La 31 iulie 1987, Parlamentul a decis, în temeiul articolului 67 alineatul (3) din statut, să dubleze, cu începere de la 1 mai 1987, alocația pentru creșterea copilului în beneficiul fiului recurentului. Printr-o decizie din 8 iulie 1997, dublarea alocației pentru creșterea copilului a fost acordată pentru o nouă perioadă cuprinsă între 1 iulie 1997 și 30 iunie 2000.

8 Prin Decizia din 26 aprilie 1999, adoptată în temeiul Legii luxemburgheze din 16 aprilie 1979, Fondul Național de Solidaritate luxemburghez a decis să plătească recurentului, în calitate de având-drept al fiului său, cu începere de la 1 decembrie 1998, o alocație specială pentru persoanele cu handicap grav.

9 Recurentul a informat Parlamentul European despre plata alocației luxemburgheze la mijlocul lunii octombrie 1999.

10 Prin intermediul unei decizii din 22 octombrie 1999, în aplicarea articolului 67 alineatul (2) din statut, Parlamentul European a diminuat suma care corespundea dublării alocației prevăzute de statut pentru creșterea copilului cu echivalentul alocației luxemburgheze, începând cu 1 decembrie 1998.

11 Printr-o decizie din 20 septembrie 2000, dublarea alocației pentru creșterea copilului a fost acordată pentru o nouă perioadă cuprinsă între 1 iulie 2000 și 30 iunie 2003. Suma care corespundea dublării alocației prevăzute de statut pentru creșterea copilului a fost diminuată cu valoarea alocației luxemburgheze printr-o decizie din 18 septembrie 2000.

12 Prin Decizia din 1 iulie 2003, dublarea alocației pentru creșterea copilului a fost acordată pentru o nouă perioadă cuprinsă între 1 iulie 2003 și 30 iunie 2006.

13 Între timp, prin scrisoarea din 4 iunie 2003, recurentul a contestat principiul deducerii de către Parlamentul European a cuantumului alocației luxemburgheze, după cum urmează:

„Astfel cum am indicat deja la 28 mai 2003, pensia pentru persoanele cu handicap nu îmi este alocată mie însumi, ci fiului meu […], în pofida faptului că îmi este plătită în calitate de reprezentant legal. Nu ar putea fi luată în considerare nicio deducere în temeiul articolului 67 alineatul (2) din statut a alocației duble pentru creșterea copilului care îmi este acordată în conformitate cu articolul 67 alineatul (3).

Această situație rezultă din aceea că, pe de o parte, este vorba de doi avânzi-drept distincți (subiecte de drept) și, pe de altă parte, că pensia constituie o prestație autonomă, și nu o «alocație».

În sfârșit, nu este vorba nici despre [o alocație] «de aceeași natură», dat fiind că alocația în sensul alineatului (3) are ca scop atenuarea impactului cheltuielilor deosebite cărora trebuie să le facă față funcționarul, în timp ce pensia constituie o prestație pentru persoana cu handicap.

Solicit, prin urmare, să mi se restituie alocația dublă pentru creșterea copilului în mod nelegal reținută în trecut."

14 Cu toate acestea, prin Decizia din 26 iunie 2003, Parlamentul European a efectuat deducerea.

15 Prin scrisoarea din 13 august 2003, recurentul a formulat o reclamație în conformitate cu articolul 90 alineatul (2) din statut împotriva Deciziei din 26 iunie 2003. Respectiva reclamație a fost respinsă prin scrisoarea Parlamentului European din 10 noiembrie 2003.

16 La 28 aprilie 2004, ulterior înregistrării cererii introductive în prezenta cauză, Parlamentul European a adoptat o decizie de deducere în temeiul articolului 67 alineatul (2) din statut, luând în considerare valoarea actualizată a alocației luxemburgheze. La 8 iunie 2004, recurentul a formulat o reclamație îndreptată împotriva Deciziei din 28 aprilie 2004, care a fost respinsă prin Decizia Parlamentului European din 15 septembrie 2004.

Acțiunea în fața Tribunalului și hotărârea atacată

17 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 2 februarie 2004, reclamantul a solicitat anularea Deciziilor din 26 iunie și din 10 noiembrie 2003. Acesta solicita totodată obligarea Parlamentului European la restituirea totalității sumelor reținute din remunerația sa în temeiul articolului 67 alineatul (2) din statut, majorate cu dobânzile calculate la nivelul ratei legale.

18 În replică, reclamantul a reformulat o parte din concluziile sale. Acesta a extins cererea de anulare și la Deciziile din 28 aprilie și din 15 septembrie 2004 și a completat cererea de restituire, solicitând obligarea Parlamentului European la repararea prejudiciului suferit, incluzând dobânzile calculate la nivelul ratei legale asupra sumei reținute din remunerația sa în temeiul articolului 67 alineatul (2) din statut.

19 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a declarat inadmisibil capătul de cerere prin care se solicita obligarea Parlamentului European la restituirea sumelor reținute din remunerația reclamantului în temeiul articolului 67 alineatul (2) din statut.

20 Tribunalul a precizat, pentru început, că nu era competent, în cadrul unei acțiuni formulate în temeiul articolului 91 din statut, să adreseze ordine instituțiilor comunitare și că Parlamentul European este în orice caz obligat, în temeiul articolului 233 CE, să ia toate măsurile impuse de executarea unei hotărâri.

21 În continuare, Tribunalul a precizat că cererea reclamantului având ca obiect obligarea Parlamentului European la repararea prejudiciului suferit era inadmisibilă, întrucât constituia o cerere de despăgubiri, în sensul articolului 235 CE, prin care fusese modificat obiectul litigiului în etapa formulării replicii.

22 Pe de altă parte, Tribunalul a considerat că cererea de anulare formulată de reclamant trebuia considerată ca fiind îndreptată exclusiv împotriva Deciziei din 26 iunie 2003.

23 Pentru a ajunge la această concluzie, Tribunalul a precizat pentru început că cererea de anulare a Deciziei din 10 noiembrie 2003 era lipsită de obiect sau de efect autonom în raport cu cererea de anulare a Deciziei din 26 iunie 2003.

24 Tribunalul a considerat totodată că decizia implicită de respingere a cererii din 4 iunie 2003 avea același obiect ca și Decizia din 26 iunie 2003, astfel încât și cererea de anulare a acestei dintâi decizii se confunda cu cererea de anulare a Deciziei din 26 iunie 2003.

25 În continuare, Tribunalul a considerat că Decizia din 28 aprilie 2004 era o simplă confirmare a Deciziei din 26 iunie 2003 și că cererea de anulare a Deciziilor din 28 aprilie și din 15 septembrie 2004 trebuia, prin urmare, să fie considerată lipsită de obiect sau de efect autonom în raport cu cererea de anulare a Deciziilor din 26 iunie și din 10 noiembrie 2003.

26 Tribunalul a subliniat deopotrivă faptul că reclamantul admisese, cu ocazia ședinței, că diferitele sale cereri de anulare aveau în realitate același obiect, și anume anularea Deciziei din 26 iunie 2003.

27 Prin urmare, Tribunalul a considerat că cererea de anulare formulată de reclamant trebuia considerată ca îndreptată exclusiv împotriva Deciziei din 26 iunie 2003.

28 În continuare, Tribunalul a înlăturat ca neîntemeiată excepția de inadmisibilitate invocată de către Parlamentul European, întemeiată pe faptul că cererea de anulare a Deciziei din 26 iunie 2003 ar fi fost formulată tardiv, deoarece această decizie nu ar fi făcut decât să actualizeze valoarea alocației luxemburgheze care trebuia dedusă din remunerația stabilită prin Decizia din 22 octombrie 1999.

29 În această privință, Tribunalul a evidențiat pentru început că o decizie de reînnoire a dublării alocației pentru creșterea copilului, adoptată în temeiul articolului 67 alineatul (3) din statut, constituie o nouă decizie, deoarece este adoptată pentru o durată determinată și este precedată de o nouă examinare, mai cu seamă medicală, efectuată pe baza unei noi cereri a persoanei interesate.

30 În continuare, Tribunalul a considerat că și decizia subsecventă de deducere, adoptată în temeiul articolului 67 alineatul (2) din statut, constituie o nouă decizie, deoarece a fost luată ca urmare a unei examinări prin care se avea în vedere garantarea faptului că o alocație de aceeași natură este plătită din altă sursă, în timp ce o nouă decizie de dublare a alocației prevăzute de statut tocmai fusese adoptată.

31 Prin urmare, Tribunalul a considerat că Decizia din 26 iunie 2003 constituie o decizie distinctă față de Decizia din 22 octombrie 1999.

32 Constatând că reclamantul contestase Decizia din 26 iunie 2003 în termenul prevăzut de statut, Tribunalul a declarat, prin urmare, acțiunea admisibilă.

33 Ulterior, Tribunalul a examinat motivul invocat de reclamant, întemeiat pe încălcarea articolului 67 alineatul (2) din statut.

34 Acesta a amintit, pentru început, că în mod constant Curtea s-a pronunțat în sensul că numai alocațiile comparabile și care au același scop sunt considerate a fi de aceeași natură în sensul acestui articol (Hotărârea din 13 octombrie 1977, Gelders-Deboeck/Comisia, 106/76, Rec., p. 1623, punctul 16).

35 În continuare, Tribunalul a considerat că, din perspectiva modului în care sunt formulate textele care le instituie, atât alocația prevăzută de statut, cât și alocația luxemburgheză urmăreau furnizarea unui ajutor pentru a face față cheltuielilor ocazionate de acordarea asistenței și a îngrijirilor pe care le necesită o persoană cu handicap grav, ceea ce dovedește caracterul comparabil și identitatea de scop ale acestora.

36 Tribunalul a subliniat că faptul că cele două alocații în discuție sunt forfetare și neimpozabile sporește caracterul comparabil al acestora.

37 Acesta a precizat totodată că este puțin important să se știe cine este în mod formal beneficiarul alocației, copilul cu handicap sau părintele acestuia.

38 Tribunalul a înlăturat argumentul reclamantului potrivit căruia cele două alocații în discuție nu sunt de aceeași natură în sensul articolului 67 alineatul (2) din statut, pentru motivul că alocația luxemburgheză nu este menită să completeze salariul reclamantului, spre deosebire de alocația prevăzută de statut. În această privință, Tribunalul a subliniat, pe de o parte, că alocațiile prevăzute de statut sunt, prin însăși natura lor, plătite titularului postului de funcționar și, pe de altă parte, că, în vederea evaluării naturii celor două alocații, este decisiv criteriul ajutorului furnizat pentru a face față cheltuielilor ocazionate de acordarea asistenței și îngrijirilor pe care le necesită o persoană cu handicap grav.

39 Tribunalul a înlăturat totodată și argumentul reclamantului întemeiat pe diferența lingvistică existentă între versiunea germană a statutului care utilizează termenul „Zulage", în traducere, „completare", și legea luxemburgheză care utilizează, ca și versiunea franceză a statutului, termenul identic „alocație".

40 Așadar, Tribunalul a considerat că alocația prevăzută de statut și alocația luxemburgheză erau de aceeași natură în sensul articolului 67 alineatul (2) din statut.

41 În consecință, Tribunalul a respins acțiunea în totalitate și a obligat părțile să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Concluziile părților în fața Curții

42 Recurentul solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate;

— judecarea acțiunii de către Curte și anularea Deciziei din 26 iunie 2003, a deciziei implicite de respingere a cererii sale din 4 iunie 2003 și a Deciziei din 28 aprilie 2004;

— obligarea Parlamentului European la repararea prejudiciului suferit ca urmare a reținerii unei părți din remunerațiile recurentului, la plata dobânzilor calculate la nivelul ratei legale asupra sumelor respective, precum și la plata cheltuielilor de judecată efectuate în fața celor două instanțe.

43 Parlamentul European solicită Curții:

— respingerea recursului;

— obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată efectuate în recurs.

Cu privire la recurs

44 Recurentul invocă trei motive. Prin intermediul primului motiv, acesta susține că Tribunalul a comis o serie de erori de drept neanalizând separat cererile de anulare a Deciziei din 26 iunie 2003, a deciziei implicite de respingere a cererii pe care a formulat-o la 4 iunie 2003 și a Deciziei din 28 aprilie 2004. Prin al doilea motiv invocat, acesta susține că Tribunalul a comis o eroare de drept considerând că cererea sa având ca obiect repararea prejudiciului rezultat din pierderea dobânzilor asupra sumelor respective trebuie respinsă ca inadmisibilă. Prin al treilea motiv, recurentul consideră că Tribunalul a comis o eroare de drept apreciind că alocația prevăzută de statut și cea luxemburgheză sunt „de aceeași natură" în sensul articolului 67 alineatul (2) din statut.

Cu privire la obiectul cererii

Argumentele părților

45 Prin intermediul primului motiv, recurentul impută Tribunalului faptul că în mod greșit a considerat că cererea sa de anulare trebuia să fie interpretată ca fiind îndreptată exclusiv împotriva Deciziei din 26 iunie 2003. În opinia sa, Tribunalul ar fi trebuit să se pronunțe asupra tuturor concluziilor formulate în vederea anulării, care erau deopotrivă îndreptate împotriva deciziei prin care Parlamentul European a respins cererea recurentului din 4 iunie 2003, având ca obiect eliminarea deducerii pentru viitor, precum și restituirea sumelor reținute în trecut, precum și împotriva Deciziei din 28 aprilie 2004, concluzii la care, contrar aprecierilor Tribunalului, nu ar fi renunțat nicidecum.

46 Parlamentul European susține mai întâi că primul motiv este inoperant și trebuie respins ca atare, deoarece dispozitivul hotărârii atacate se întemeiază pe alte motive de drept, mai exact pe o interpretare corectă a articolului 67 alineatul (2) din statut, care conduce în mod obligatoriu la respingerea pretențiilor recurentului.

47 În continuare, Parlamentul European consideră acest prim motiv ca fiind inadmisibil, întrucât recurentul nici nu a afirmat, nici nu a demonstrat, în conformitate cu articolul 58 din Statutul Curții de Justiție, că nerespectarea procedurii pe care o invocă ar fi adus atingere intereselor sale.

48 În sfârșit, Parlamentul European consideră că Tribunalul a limitat în mod corect obiectul acțiunii la contestarea Deciziei din 26 iunie 2003, unicul act care îl lezează, însă pentru alte motive decât cele reținute de către Tribunal în hotărârea atacată.

49 În această privință, Parlamentul European susține, pentru început, că Tribunalul a comis o eroare de drept atunci când a considerat că exista o decizie implicită de respingere a cererii de restituire a deducerilor efectuate în trecut. Acesta consideră că, în realitate, această cerere a fost respinsă în mod explicit prin Decizia din 26 iunie 2003.

50 Pe de altă parte, Parlamentul European consideră că Tribunalul ar fi trebuit să respingă cererea de anulare a Deciziei din 28 aprilie 2004 ca inadmisibilă, întrucât aceasta a fost adoptată ulterior înregistrării cererii introductive de instanță.

Aprecierea Curții

51 Prin intermediul primului motiv, recurentul susține că Tribunalul a comis o eroare de drept considerând că cererile sale având ca obiect anularea Deciziei din 26 iunie 2003, a deciziei implicite de respingere a cererii pe care a formulat-o la 4 iunie 2003 și a Deciziei din 28 aprilie 2004 trebuiau interpretate ca fiind îndreptate exclusiv împotriva Deciziei din 26 iunie 2003 și, astfel, ar fi restrâns în mod nelegal obiectul litigiului cu care a fost sesizat.

52 În ceea ce privește cererea recurentului din 4 iunie 2003, aceasta urmărea, pe de o parte, neefectuarea deducerii contestate, iar pe de altă parte, restituirea de către Parlamentul European a sumelor reținute anterior din salariu. În pofida faptului că Decizia din 26 iunie 2003 nu se referă, în textul său, decât la perioada aplicabilă care începe cu data de 1 iulie 2003, aceasta trebuie să fie interpretată, în contextul respectiv, ca respingând deopotrivă și cererea recurentului din 4 iunie 2003 prin care se solicita restituirea sumelor reținute anterior din salariu. Cererea recurentului din 4 iunie 2003 a fost, prin urmare, respinsă în totalitate prin Decizia din 26 iunie 2003.

53 În consecință, Tribunalul nu a comis nicio eroare atunci când a considerat că trebuie interpretate concluziile reclamantului ca fiind îndreptate împotriva acestei din urmă decizii.

54 În ceea ce privește Decizia din 28 aprilie 2004, este necesar să se evidențieze că aceasta, ca și Decizia din 26 iunie 2003, privește situația domnului Weißenfels în raport cu articolul 67 alineatul (2) din statut și are ca obiect actualizarea cuantumului alocației luxemburgheze deduse din alocația prevăzută de statut. Chiar admițând că, în lumina acestei constatări, Decizia din 28 aprilie 2004 ar putea fi considerată a fi o confirmare a Deciziei din 26 iunie 2003, concluziile îndreptate împotriva sa

nu ar putea fi declarate inadmisibile pentru motivul menționat, deoarece Decizia din 26 iunie 2003 a fost atacată în termenul legal. Într-adevăr, o acțiune formulată împotriva unei decizii de confirmare este inadmisibilă numai în cazul în care decizia confirmată a devenit definitivă în privința persoanei interesate, prin neintroducerea în termenul legal a unei acțiuni împotriva sa. În caz contrar, partea interesată are dreptul să atace fie decizia confirmată, fie decizia de confirmare, fie ambele decizii (a se vedea Hotărârea din 11 mai 1989, Maurissen și Union syndicale/Curtea de Conturi, 193/87 și 194/87, Rec., p. 1045, punctele 25 și 26).

55 Este adevărat că cererea recurentului de anulare a Deciziei din 28 aprilie 2004 nu a fost prezentată decât în etapa formulării replicii și că, prin urmare, inadmisibilitatea acesteia ar putea să justifice din acest punct de vedere în mod legitim dispozitivul hotărârii pronunțate, în pofida erorii de drept comise de Tribunal (a se vedea Hotărârea din 9 iunie 1992, Lestelle/Comisia, C-30/91 P, Rec., p. I-3755, punctul 28).

56 Însă, în privința unei decizii care are același obiect, mai precis dreptul persoanei interesate de a percepe pentru perioade diferite totalitatea alocației majorate pentru creșterea copilului și de a i se plăti, eventual, cuantumul ce ar fi făcut în mod greșit obiectul unei deduceri, ar fi contrar bunei administrări a justiției ca persoana respectivă să fie obligată să introducă la Tribunal o nouă acțiune împotriva Deciziei din 28 aprilie 2004 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 septembrie 1987, Fabrique de fer de Charleroi și alții/Comisia, 351/85 și 360/85, Rec., p. 3639, punctul 11).

57 Prin urmare, este necesar să se constate că, astfel cum susține recurentul, respingând concluziile îndreptate împotriva Deciziei din 28 aprilie 2004, Tribunalul nu a respectat întinderea litigiului cu a cărui soluționare a fost sesizat și să se declare anularea hotărârii sub acest aspect.

Cu privire la obligarea Parlamentului European la plata anumitor sume

Argumentele părților

58 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurentul susține că Tribunalul a comis o eroare de drept respingând ca inadmisibilă cererea sa de obligare a Parlamentului European la repararea prejudiciului pe care l-a suferit ca urmare a reținerii efectuate în mod greșit, potrivit acestuia, din salariul său pentru motivul că această cerere nu ar fi fost prezentată decât în cadrul replicii.

59 În ceea ce îl privește, Parlamentul European consideră că Tribunalul a apreciat în mod corect ca inadmisibilă cererea de daune-interese formulată de reclamant deoarece aceasta nu fusese prezentată decât în etapa replicii.

60 Parlamentul European adaugă că această cerere ar fi putut fi declarată inadmisibilă și pentru că reclamantul nu stabilise valoarea prejudiciului suferit, și nici nu precizase circumstanțele care îl împiedicau să realizeze o evaluare a prejudiciului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 septembrie 2004, Hectors/Parlamentul European, C-150/03 P, Rec., p. I-8691, punctul 62).

Aprecierea Curții

61 Recurentul a solicitat Tribunalului obligarea Parlamentului European la plata sumelor reținute, în opinia sa, în mod greșit din salariile sale, precum și a dobânzilor. Luând în considerare înscrisurile prezentate în apărare de Parlamentul European, recurentul și-a modificat concluziile menționate, reformulându-le ca pe o cerere de obligare a Parlamentului European la repararea prejudiciului suferit ca urmare a efectuării reținerilor din salariu, evaluat la totalul sumelor indicate și dobânzilor aferente.

62 Este necesar, pentru început, să se constate că, oricare ar fi termenii utilizați de recurent, cererile sale au avut în mod evident ca unic scop obținerea plății sumelor pe care, potrivit acestuia, Parlamentul European le-a dedus în mod greșit din remunerația sa, aplicând regula pentru prevenirea cumulului enunțată la articolul 67 alineatul (2) din statut, majorate cu dobânzile calculate la nivelul ratei legale.

63 În aceste condiții, în pofida faptului că, ulterior, recurentul a prezentat cererea sa de restituire ca fiind o cerere de despăgubiri, Parlamentul European nu poate să susțină în mod valabil că astfel de concluzii ar fi inadmisibile ca tardiv formulate.

64 Este necesar, de altfel, să se amintească, în orice caz, că articolul 91 alineatul (1) din statut, aplicabil Tribunalului de Primă Instanță ca și Tribunalului Funcției Publice, conferă instanței, în acest domeniu, competență de fond, prevăzând:

„Curtea de Justiție a Comunităților Europene este competentă să hotărască asupra oricărui litigiu între Comunități și oricare dintre persoanele cărora li se aplică prezentul statut și privind legalitatea unui act care lezează persoana respectivă în sensul articolului 90 alineatul (2). În litigiile de natură financiară, Curtea de Justiție este competentă să judece în fond”.

65 Reprezintă „litigii de natură financiară” în sensul acestor dispoziții nu doar acțiunile în răspunderea unei instituții formulate de agenți ai acestora, ci și toate acțiunile care au ca obiect plata de către o instituție în favoarea unui agent a unei sume la obținerea căreia acesta din urmă consideră că este îndreptățit în temeiul statutului sau al unui alt act care reglementează raporturile de muncă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 octombrie 2001, BEI/Hautem, C-449/99 P, Rec., p. I-6733).

66 Rezultă, prin urmare, că cererea recurentului prin care solicita Parlamentului European plata sumelor care, în opinia sa, au fost reținute în mod greșit din salariul său, majorate cu dobânzile calculate la nivelul ratei legale, constituie „un litigiu de natură financiară” în sensul articolului 91 alineatul (1) din statut.

67 Competența de fond conferită instanței comunitare prin articolul 91 alineatul (1) din statut învestește instanța cu sarcina de a oferi o soluție completă în litigiile cu care este sesizată, mai precis de a se pronunța asupra tuturor drepturilor și obligațiilor agentului, sub rezerva posibilității de punere în sarcina instituției respective, sub controlul instanței, a executării unei părți a hotărârii în condițiile stabilite de instanță.

68 Așadar, contrar susținerilor Parlamentului European, este de competența instanței comunitare să pronunțe, dacă este cazul, o hotărâre prin care obligă o instituție să plătească o sumă la care reclamantul are dreptul în temeiul statutului sau al unui alt act juridic.

69 Astfel, rezultă că, refuzând din principiu să oblige Parlamentul European la plata sumelor care s-ar datora reclamantului, Tribunalul nu a respectat întinderea competențelor proprii.

70 Prin urmare, reiese că și al doilea motiv invocat de recurent este întemeiat și că se impune să se anuleze hotărârea atacată în privința acestui aspect.

Cu privire la dreptul persoanei interesate de a încasa totalitatea alocației prevăzute de statut

Argumentele părților

71 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurentul consideră că Tribunalul a comis o eroare de drept considerând că alocația prevăzută de statut și alocația luxemburgheză sunt „de aceeași natură" în sensul articolului 67 alineatul (2) din statut și că, prin urmare, această prevedere impunea deducerea valorii celei de a doua alocații din valoarea primei.

72 Acesta consideră că articolul 67 alineatul (2) din statut impune existența unei duble identități de natură atât din punct de vedere „formal", cât și „material".

73 Acesta susține că cele două alocații în discuție nu sunt identice din punct de vedere formal, deoarece alocația prevăzută de statut este o prestație accesorie unei remunerații, în timp ce alocația luxemburgheză nu prezintă un astfel de caracter, acordarea acesteia din urmă neavând legătură cu un raport de muncă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 mai 1987, Comisia/Belgia, 186/85, Rec., p. 2029, punctele 27-30 și punctul 33, precum și Hotărârea Comisia/Germania, 189/85, Rec., p. 2061, punctul 26).

74 Recurentul susține că analiza pe care a efectuat-o este confirmată de versiunea în limba germană a articolului 67 alineatul (2) din statut și că această primă diferență, în sine, demonstrează lipsa identității de natură între cele două prestații.

75 Acesta susține de asemenea că cele două alocații în cauză nu sunt de aceeași natură nici din punct de vedere material.

76 Recurentul subliniază în această privință faptul că Tribunalul a comis o eroare de drept atunci când a considerat că articolul 67 alineatul (2) din statut se aplică unor alocații comparabile. Potrivit recurentului, acest articol se aplică, în realitate, exclusiv în ipoteza unei autentice identități a alocațiilor respective.

77 Recurentul susține că această cerință nu este îndeplinită în cazul celor două alocații în discuție, deoarece numai un funcționar are dreptul la alocația prevăzută de statut, care este menită să îi permită să asigure îngrijirea unui copil cu handicap, indiferent de locul său de reședință, în timp ce alocația luxemburgheză este menită să vină în sprijinul nevoilor persoanei cu handicap însăși, cu condiția ca aceasta să aibă reședința în Luxemburg, fie alături de familie, fie în cadrul unei instituții specializate.

78 În ceea ce îl privește, Parlamentul European consideră că Tribunalul nu a comis nicio eroare de drept hotărând că aplicarea regulii pentru prevenirea cumulului alocațiilor consacrată la articolul 67 alineatul (2) din statut era justificată.

79 În ceea ce privește primul punct, Parlamentul European consideră că argumentul recurentului potrivit căruia numai alocația prevăzută de statut prezintă, în speță, caracterul unei prestații accesorii nu este susținut prin argumente juridice și trebuie, din acest motiv, să fie înlăturat. Parlamentul European adaugă că, în plus, Tribunalul a motivat în mod suficient analiza efectuată asupra acestui aspect.

80 Parlamentul European susține că cele două hotărâri citate anterior, Comisia/Belgia și Comisia/Germania, invocate de către recurent, nu sunt relevante în speță. Acesta subliniază că hotărârile menționate au fost pronunțate într-un context diferit și arată în special că erau avute în vedere proceduri privind neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru în care Comisia considera că dreptul intern al statelor membre respective aducea atingere caracterului complementar al alocațiilor familiale comunitare ce rezultă din articolul 67 alineatul (2) din statut. Parlamentul European consideră deopotrivă că, în cuprinsul celor două hotărâri, Curtea s-a limitat la identificarea împrejurării în care dreptul intern al statelor membre menționate nu poate exclude plata unei alocații naționale sau deduce din cuantumul unei astfel de alocații valoarea alocațiilor plătite în temeiul statutului. Potrivit Parlamentului European, această împrejurare se limitează la ipoteza în care soțul unui funcționar exercită o activitate remunerată.

81 Parlamentul European apreciază că în niciun caz caracterul accesoriu unei activități salariale pe care îl prezintă alocația națională nu ar putea fi considerat ca fiind un element determinant de evaluare în cadrul articolului 67 alineatul (2) din statut și că Tribunalul s-a limitat pe bună dreptate la a cerceta dacă alocațiile în discuție erau comparabile și aveau același scop.

82 În această privință, Parlamentul European consideră că Tribunalul a apreciat în mod corect că, pentru evaluarea naturii alocațiilor respective în sensul articolului 67 alineatul (2) din statut, criteriul determinant constă în faptul că ambele alocații în discuție urmăresc furnizarea unui ajutor financiar pentru a face față cheltuielilor ocazionate de acordarea asistenței și a îngrijirilor pe care le necesită o persoană cu handicap.

83 Acesta subliniază totodată că cele două alocații în discuție sunt de natură forfetară.

84 În sfârșit, acesta face trimitere la Hotărârea Tribunalului din 10 mai 1990, Sens/Comisia (T-117/89, Rec., p. II-185), pentru a susține că lipsa identității de beneficiari ai alocațiilor respective nu constituie un criteriu relevant în ceea ce privește aplicarea articolului 67 alineatul (2) din statut.

Aprecierea Curții

85 Recurentul susține prin al treilea motiv că Tribunalul a comis o eroare de drept considerând că alocația prevăzută de statut și alocația luxemburgheză sunt de aceeași natură în sensul articolului 67 alineatul (2) din statut și că, prin urmare, deducerea efectuată era justificată.

86 Cu titlu introductiv, trebuie să se verifice admisibilitatea acestui motiv, contestată de către Parlamentul European.

87 Din articolul 225 CE, din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție și din articolul 112 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Curții rezultă că cererea de recurs trebuie să indice în mod precis elementele criticate ale hotărârii sau ale ordonanței a cărei anulare este cerută, precum și argumentele juridice care susțin în mod specific această cerere (a se vedea în special Hotărârea din 4 iulie 2000, Bergaderm și Goupil/Comisia, C-352/98 P, Rec., p. I-5291, punctul 34).

88 Din cererea de recurs rezultă că recurentul a contestat diferite pasaje ale hotărârii atacate și a indicat argumente juridice exacte în susținerea acestei cereri. Motivul invocat este, prin urmare, formulat în mod valabil în fața Curții.

89 În privința temeiniciei recursului, rezultă din jurisprudența Curții că numai alocațiile comparabile și care au același scop sunt considerate a fi de aceeași natură în sensul articolului 67 alineatul (2) din statut (Hotărârea Gelders-Deboeck/Comisia, citată anterior, punctul 16).

90 Se are în vedere o chestiune de drept supusă controlului Curții în cadrul unui recurs.

91 În temeiul articolului 67 alineatul (3) din statut, alocația pentru creșterea copilului poate fi dublată în cazul în care copilul este afectat de un handicap fizic sau mental care necesită efectuarea unor cheltuieli ridicate din partea funcționarului.

92 Din acestea reiese, pentru început, că o alocație comparabilă ar putea fi dedusă numai din acea parte a alocației pentru creșterea copilului care se adaugă, prin efectuarea dublării, părții de care, în orice caz, funcționarul trebuie să beneficieze.

93 Trebuie să se constate mai ales că alocația luxemburgheză se distinge net de alocația prevăzută de statut în mai multe privințe.

94 Alocația luxemburgheză, care se acordă exclusiv pe considerente de rezidență pe teritoriul luxemburghez și care nu este legată de un raport de muncă, are în vedere posibilitatea de a face față, prin măsuri corespunzătoare, unui handicap pe care legea îl definește cu precizie. În sfârșit, valoarea sa este cu mult mai ridicată decât partea din alocația pentru creșterea copilului care rezultă din dublarea valorii de bază.

95 Alocația se acordă persoanelor cu una sau cu mai multe abilități fizice sau mentale diminuate astfel încât, în pofida unui tratament, a unei formări sau a unei reabilitări corespunzătoare și în pofida utilizării unui echipament adecvat, nu își pot asigura propria subzistență fără asistență sau îngrijire din partea unei terțe persoane.

96 În mod evident, aceasta trebuie să permită persoanelor respective să facă față cheltuielilor impuse de angajarea, cel puțin cu timp parțial, a unei terțe persoane, ceea ce nu permite partea din alocația prevăzută de statut corespunzătoare dublării alocației pentru creșterea copilului, al cărei cuantum ar putea fi epuizat mai ales prin cheltuieli precum cele de îngrijire, de reabilitare, de achiziționare de proteze, de educare specializată sau de amenajare adecvată a locuinței.

97 În această privință, se cuvine a evidenția că, pentru anul 2004, dublarea alocației pentru creșterea copilului atribuită în temeiul articolului 67 alineatul (3) din statut reprezenta o majorare de 260,96 euro, în timp ce valoarea alocației luxemburgheze se ridica la 553,96 euro.

98 Rezultă din acestea că partea din alocația pentru creșterea copilului atribuită în temeiul articolului 67 alineatul (3) din statut și alocația luxemburgheză nu au nici același obiect, nici același scop.

99 Prin urmare, alocația prevăzută de statut și alocația luxemburgheză nu sunt de aceeași natură în sensul articolului 67 alineatul (2) din statut.

100 Rezultă din ceea ce precedă că, hotărând că alocația luxemburgheză era de aceeași natură ca și alocația prevăzută de statut, în sensul articolului 67 alineatul (2) din acesta, Tribunalul a făcut ca hotărârea atacată să fie lovită de o eroare de drept.

101 Prin urmare, al treilea motiv invocat de recurent este întemeiat.

102 În consecință, trebuie să se admită recursul în totalitate și să se anuleze hotărârea atacată.

Cu privire la efectele anulării hotărârii atacate

103 În temeiul articolului 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție, în cazul în care recursul este întemeiat, Curtea poate fie să pronunțe hotărârea definitivă privind litigiul, în cazul în care acesta se află în stare de a fi judecat, fie să înapoieze Tribunalului cauza, în vederea pronunțării.

104 În prezenta cauză, litigiul este în stare de a fi judecat.

105 Astfel cum a fost precizat anterior, alocația prevăzută de statut și alocația luxemburgheză nu sunt de aceeași natură în sensul articolului 67 alineatul (2) din statut și, ca urmare, este întemeiată cererea recurentului de anulare a Deciziilor din 26 iunie 2003 și din 28 aprilie 2004 în măsura în care acestea prevăd deducerea alocației luxemburgheze din alocația dublă pentru creșterea copilului.

106 În ceea ce privește stabilirea drepturilor recurentului, este necesar să se evidențieze că decizia de deducere notificată la 18 septembrie 2000 a devenit definitivă, producându-și toate efectele financiare, întrucât nu a fost atacată în termenul legal de introducere a acțiunii. În schimb, este necesar a hotărî în sensul că Parlamentul European va plăti recurentului sumele care au fost deduse în mod greșit din salariul acestuia începând cu 1 iulie 2003, data intrării în vigoare a Deciziei din 26 iunie 2003, cu dobânzile aferente.

Cu privire la cheltuielile de judecată

107 Potrivit articolului 122 primul paragraf din Regulamentul de procedură, atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 69 alineatul (2) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din acest regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât recursul formulat de domnul Weißenfels a fost admis, iar Deciziile din 26 iunie 2003 și din 28 aprilie 2004 au fost anulate, se impune obligarea Parlamentului European la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a cheltuielilor efectuate de domnul Weißenfels atât în fața primei instanțe, cât și în cadrul prezentei proceduri, potrivit concluziilor depuse în acest sens de acesta din urmă.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară și hotărăște:

1) **Anulează Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 25 ianuarie 2006, pronunțată în cauza Weißenfels/Parlamentul European (T-33/04).**

2) **Anulează Deciziile Parlamentului European din 26 iunie 2003 și din 28 aprilie 2004.**

3) **Obligă Parlamentul European să plătească domnului Weißenfels retroactiv alocațiile pentru creșterea copilului pe care acesta ar fi trebuit să le perceapă începând cu 1 iulie 2003, majorate cu dobânzile calculate la nivelul ratei legale.**

4) **Obligă Parlamentul European la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și la plata cheltuielilor de judecată efectuate de domnul Weißenfels în fața Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene și a Curții de Justiție a Comunităților Europene.**

Semnături